

Àgora: Espai de conversa del Joc de la Bola

Desembre 2013. Full n° 4

Cine-fòrum "SER Y TENER"

Aquest curs hem tornat a reprendre l' **Àgora: Espai de conversa** de la comunitat educativa del Joc de la Bola, amb el desig de tornar-nos a trobar per compartir neguits, reflexions i qüestionaments sobre el què ens suposa ser mares, pares i educadors en els temps actuals.

Al desembre vam organitzar el cine-fòrum entorn la pel·lícula "SER i TENIR" de Nicolas Philibert com acte inaugural del curs . Vam elegir aquest film perquè mostrava la realitat d'una escola de primària, si bé amb una realitat una mica diferent de la nostra, ja que el documental està ambientat en una escola unitària d'una zona rural de França.

Aquesta pel·lícula ens va permetre de trobar-nos pares, mares i mestres de l'escola per compartir una estona de reflexió al voltant *del temps* i *els temps* de l'educació. *El temps* que cal per ensenyar coneixements i el temps per educar en valors que, segons ens mostrava la pel·lícula, passa necessàriament per una trobada afectuosa i especialment respectuosa, amb emocions i interès de qui ensenya -l'adult i el model- i de qui és ensenyat, l'infant, que proposa camins diversos que confronten l'autoritat per educar.

D'altra banda, la pel·lícula ens va suggerir també reflexions sobre *els temps* que vivim de fugassitat, rapidesa i fragilitat; si bé el film no és molt antic, és de l'any 2002, la característica de ser en una àmbit rural, va suposar una lent de més augment encara, per veure com ha canviat també, la realitat de l'educació i l'ensenyament , des de l'aparició de les noves tecnologies com a eines d'ús quotidià, modificant, no només les formes de relació humana sinó també la percepció del temps.

I d'aquestes reflexions vam anar a parar a la realitat de la nostra escola a Lleida i dels nostres temps actuals, a Catalunya, on bona part de les estratègies per mesurar l'èxit educatiu passen per fòrmules de control quantitatiu que exigeixen resultats i en una espiral sense sentit promouen canvis de lleis i criteris educatius, ignorant en molts moments justament allò que ens presentava la pel·lícula: l'amor d'un mestre als seus alumnes que amb el seu temps i saber fer aconsegueix educar. Una reivindicació, d'altra banda, de la vocació i renovació de l'experiència que els mestres de la nostra escola allí presents, ens feien arribar.

Va ser una vetllada molt agradable, amb pel·lícula, sopar de pa amb tomata i també un cert cansament de final de jornada que no ens va impedir el conversar i posar un punt i seguit per continuar compartint en la següent **Àgora** del mes de gener.